

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. JUDr. Tomášem Tomšíčkem, advokátem se sídlem Vlastina 602/23, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-533/LE-LE05-LE05-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2025, č. j. 20 Az 13/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Tomšíčkovi, advokátovi, **se přiznává** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 12 270 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ze správního spisu plyne, že žalobce je státním příslušníkem Íránské islámské republiky. Podle obsahu správního spisu nebyl ve své zemi nijak politicky aktivní. Uvádí, že je křesťanského náboženského vyznání, svobodný a bezdětný. Ze své vlasti odešel v únoru 2025 do Turecka. Poté chvíli pobýval v Arménii a Iráku a následně se opět vrátil do Turecka. Zde ho v tranzitním prostoru čekal člověk, který mu předal padělaný český pas, s nímž odletěl do Prahy. Žalobce měl v úmyslu pokračovat v cestě do Německa či Francie. Po příletu na Letiště Václava Havla byl při pasové kontrole zadržen. Bezprostředně na to podal žádost o mezinárodní ochranu, kterou zdůvodnil tím, že byl jakožto křesťanský konvertita v zemi původu utlačován a nemohl realizovat své sportovní aktivity. Uvedl, že utekl rovněž před vojenskou službou. Žalovaný rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území ČR, které

mu následně prodloužil až do dne 27. 8. 2025. Prokázal se totiž dokladem jiné osoby za účelem nelegálního vstupu na území ČR.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025 zamítl žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení uváděl *skutečnosti zjevně nevěrohodné*. Žalobce rozhodnutí napadl žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud nepřisvědčil tvrzením žalobce, že se žalovaný neměl zabývat jeho znalostí křesťanské víry. Žalovaný při pohovoru objasnil rozhodné skutečnosti ohledně elementární věrohodnosti žalobcových tvrzení o jeho konverzi ke křesťanství. Nelze tvrdit, že by testoval hloubkové znalosti křesťanské věrouky. Měla-li být náboženská příslušnost hlavním důvodem žalobcovy žádosti, bylo namíste ověřit věrohodnost jeho tvrzení. Městský soud souhlasil se závěry o možné účelovosti dodatečně doplňovaných žalobcových znalostí, která pouze potvrzovala závěry o jeho nevěrohodnosti.

[3] K námitkám ohledně nedostatků v tlumočení městský soud uvedl, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní část pohovoru, která byla nesprávně tlumočena. Tvrzení označil za účelová, jelikož protokol o pohovoru obsahoval také záznam o zpětném přetlumočení žalobci. Nepřesná vyjádření v rámci pohovoru nelze přičítat kvalitě tlumočení ze strany přibraného tlumočnicka. Městský soud potvrdil, že žalobce nebylo možné považovat za autentického praktikujícího křesťana, který by po svém případném návratu do země původu mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu náboženství. Žalobce podal nesouvislé, protichůdné a nevěrohodné informace. K celkové nevěrohodnosti žalobce přispívá rovněž skutečnost, že k nelegálnímu vstupu na území ČR vědomě použil cizí cestovní pas.

[4] K tvrzení, že žalobce utekl ze země původu rovněž kvůli vojenské službě, městský soud uvedl, že požadavek státu na výkon vojenské povinnosti je legitimní a nepředstavuje sám o sobě pronásledování. Z informací o zemi původu plynulo, že trestem za vyhýbání se vojenské službě je v Íránu nejčastěji pokuta, což se zásadně neliší od úpravy v evropských státech. Městský soud proto uzavřel, že žalobci nehrozí pronásledování ani z titulu dosavadního neabsolvování vojenské služby. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu uvedl, že si byl vědom existence otevřeného vojenského konfliktu mezi Íránem a Izraelem, započatého dne 13. 6. 2025. Současně však poznamenal, že od 24. 6. 2025 platí mezi oběma státy příměří, čímž došlo k deeskalaci konfliktu. Ani tento konflikt nebyl azylově relevantním důvodem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku žalobce (dále „stěžovatel“) podal kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel shledává v tom, že v řízení před městským soudem došlo k zásadnímu pochybení, které má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva.

[7] Stěžovatel odmítá závěry městského soudu, kterými potvrdil úvahy žalovaného ohledně stěžovatelovy (ne)znalosti křesťanské víry. Nelze vycházet z toho, že by

pokračování

pronásledování ze strany státních orgánů či soukromých subjektů bylo podmíněno kvalitativní stránkou praktikování křesťanství. Pronásledování mu totiž hrozí již na základě skutečnosti, že se ke křesťanství hlásí. Stěžovatel uvedl, že ho při účasti na setkání v křesťanském kostele přistihla policie. Má odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu náboženského vyznání. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil, že Írán skutečně postihuje křesťanské konvertity.

[8] Stěžovatel uvedl, že v rámci uskutečněných pohovorů nebyl ani jednou tázán na důvody, proč nenastoupil vojenskou službu. Městský soud nijak nezohlednil část odkazovaného rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, dle něhož nutnost výkonu vojenské služby může být azylově relevantním důvodem, prokáže-li cizinec, že její výkon je v rozporu s jeho náboženským, politickým či morálním přesvědčením.

[9] Není zřejmé, z jakých skutečností vycházel městský soud, dospěl-li ohledně rozporuplnosti výpovědí ke stejnému závěru jako žalovaný. Při hodnocení hodnověrnosti je nutno vycházet z širšího okruhu skutečností, jako je doba trvání vyznávání křesťanství nebo zapojení se do náboženského života. Nelze uzavřít, že by jeho tvrzení byla rozporuplná. Žalovaný jej podrobil „zkoušce věrouky“, namísto toho, aby zjišťoval azylově relevantní skutečnosti. Nebylo možné, aby jeho žádost označil za zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu pouze z důvodu stěžovatelovy neznalosti křesťanských reálií. Toto ustanovení obsahuje dvě podmínky, které musejí být splněny kumulativně. Městský soud pochybil, shledal-li správným postup žalovaného, který z nevěrohodnosti dílčích tvrzení dovodil celkovou stěžovatelovu nevěrohodnost.

[10] Městský soud se nijak nevypořádal s tvrzením, že se stěžovatel ve své zemi původu účastnil demonstrace za práva žen. Stěžovatelem zmiňovaná zpráva organizace Iran Human Rights potvrzuje, že v jeho zemi původu byly v souvislosti s protesty zavražděny stovky lidí. Nelze proto uzavřít, že zde není nebezpečí pronásledování. Tyto skutečnosti městský soud reprodukuje v bodě 34 napadeného rozsudku, nijak je však nevyvrací. Povinností žalovaného bylo zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel unesl své důkazní břemeno.

[11] Stěžovatel je dále přesvědčen, že splnil důvody pro přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného a městského soudu jsou nezákonná. Nezohledňovala dostatečně stěžovatelovu situaci. Stěžovateli tak nyní hrozí vážná újma v případě návratu do země původu, což je nepřípustné s ohledem na zásadu *non-refoulement*. Navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Nad rámec podané kasační stížnosti stěžovatel zaslal NSS dopis, v němž uvádí, že si přeje zůstat v ČR a žít důstojný život. Dále vlastními slovy popsal důvody svého příchodu a svůj životní příběh. Situace v jeho zemi původu je prý velmi obtížná, bez naděje na lepší budoucnost.

[13] Následně ustanovený zástupce zaslal NSS doplnění kasační stížnosti, v němž popisuje stěžovatelem tvrzený nový vývoj v zemi původu. Stěžovatel se nedávno dozvěděl o pohřbu svého otce. Před jeho smrtí mu vyhrožovala policie a nutila ho k zajištění stěžovatelova

návratu, aby mohl být popraven. Otec zemřel na infarkt v důsledku nátlaku a vyvolaného stresu. Před otcovým domem následně vypukly protesty, kde sousedé a další osoby skandovali protiislámské slogany. Protesty násilně potlačila místní policie. Stěžovatelova matka mu zaslala fotografie a videa z protestů a oznámila mu, že plánuje uprchnout ze země.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem a v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí. Žalovaný posuzoval všechny okolnosti případu ve vzájemných souvislostech. Opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po důkladném posouzení však musel stěžovatelova tvrzení vyhodnotit jako zjevně nevěrohodná. Důvodem stěžovatelovy žádosti nebyly obavy z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, nýbrž důvody neslučitelné s povahou a účelem institutu mezinárodní ochrany. Opačným výkladem by popřel smysl § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

[15] Žalovaný poukázal na judikaturu NSS, dle níž mu nevěrohodnost a rozporuplnost tvrzení znemožňuje u žadatele o azyl shledat podmínky pro jeho udělení. Stěžovatel založil těžiště svých tvrzení na předpokladu, že mu v zemi původu hrozí útlak za jeho konverzi ke křesťanství a že ze země utekl před povinnou vojenskou službou. Stěžovatelova výpověď však obsahovala celou řadu rozporů a často ji měnil. Tím popřel svá předešlá vyjádření. Výpověď byla dle žalovaného nekonzistentní a v podstatných bodech nelogická. Stěžovatel vykázal překvapivou neznalost křesťanství. Jeho výpověď přesvědčivě prokázala, že není konvertovaným íránským křesťanem a ani jím nikdy nebyl. Navrhl, aby NSS odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou, případně ji jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti dle § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „S. ř. s.“).

[17] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. NSS přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského (městského) soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[18] Je primárně úkolem (a především zájmem) samotného stěžovatele (resp. jeho zástupce), aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti, tedy aby uvedl racionální důvody, pro které návrh přesahuje jeho vlastní zájmy ve shora uvedeném smyslu. Není úkolem NSS, aby tyto důvody domýšlel namísto něj.

[19] Stěžovatel ani jeho zástupce tak nicméně v nyní posuzované věci neučinili. Stížnostní argumentace se totiž omezuje na povšechnou polemiku s vydanými rozhodnutími. Takto pojatá argumentace se však mívá se shora popsáním institutem přijatelnosti kasačních stížností. Jinými slovy vyjádřeno, stěžovatel netvrdí, že by v daném řízení byla řešena nějaká

pokračování

„nová“ právní otázka, že by nebyla respektována judikatura soudů anebo že je namístě učinit judikaturní odklon. NSS konstatuje, že kasační námitky jsou nepřijatelné, jelikož nebyl naplněn žádný z výše uvedených důvodů přijatelnosti.

[20] Otázkou hodnocení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu ohledně jeho křesťanské víry, konverze ke křesťanství a posuzování věrohodnosti takových tvrzení se NSS zabýval již v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku NSS ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36, č. 903/2006 Sb. NSS, uvedl, že je obtížné, ne-li nemožné stanovit jakákoliv měřítka hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženství nebo víře. Na druhou stranu však lze požadovat jistotu, alespoň minimální, povědomost o této víře od žadatele o mezinárodní ochranu, který tvrdí, že zastává určitá náboženská přesvědčení, o která opírá své azylově relevantní důvody (k tomu také např. usnesení NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 Azs 163/2023-33). Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se měl správní orgán zaměřit zejména na: 1) posouzení života žadatele před konverzí, 2) samotnou konverzi, 3) zhodnocení konverze žadatelem, 4) žadatelovu znalost nového náboženství a 5) náboženskou aktivitu žadatele (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS). Z rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26, č. 3085/2014 Sb. NSS, plyne, že správní orgán musí věc hodnotit v celkovém kontextu. Musí zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity či vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj. Konkrétně ke konverzi od islámu ke křesťanství tvrzené iránskými občany odkazuje NSS na svá usnesení ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 Azs 75/2020-23 a č. j. 6 Azs 76/2020-23.

[21] Rozsudek městského soudu dostatečně reagoval i na skutečnosti namítané nyní v kasační stížnosti. Městský soud správně zdůraznil, že stěžejní pro neudělení mezinárodní ochrany byla již samotná nevěrohodnost stěžovatelova azylového příběhu a v něm zjištěné rozpory. Jakkoliv v žalobě a kasační stížnosti uvádí obecná tvrzení o zemi původu, nijak je neprovazuje se svým osobním příběhem a hrozící újmou.

[22] K otázce posuzování věrohodnosti výpovědí žadatele o mezinárodní ochranu navíc již existuje bohatá judikatura. NSS například v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105, uvedl: *„Jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by měl správní orgán ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení azylu považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení azylu. Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu.“*

[23] Otázkou věrohodnosti výpovědí žadatele o azyl se NSS zabýval také v usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, ze kterého plyne, že *„[p]okud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými“* (dále též např. usnesení NSS ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 Azs 139/2021-34, bod 10, nebo ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 Azs 128/2024-58, bod 11).

[24] Namítá-li stěžovatel, že městský soud nesprávně potvrdil závěr žalovaného, který dovodil z dílčích tvrzení jeho celkovou nevěrohodnost, NSS odkazuje na rozsudek ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, v němž se vyjádřil právě k posuzování celkové nevěrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu: *„Žalovaný by mohl označit za nevěrohodná*

jednotlivá tvrzení žadatele či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77). Celkovou nevěrohodnost žadatele [čl. 4 odst. 5 písm. e) kvalifikační směrnice] proto lze dle citované judikatury dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv skutečností, které mají význam okrajový.“

[25] Stěžovatel dále namítal, že mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, což by bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*. K otázce navrácení občana Íránu, který se odklonil od státem uznávané formy islámu, se NSS vyjádřil již v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 5 Azs 211/2019-41, v němž uvedl, že „*přestože stěžovatel tvrdil pouze obecně, že se do Íránu nemůže vrátit z důvodu konvertování ke křesťanství, nelze jeho tvrzení považovat a priori za nevěrohodná a účelová, aniž by se jimi správní orgány vůbec zabývaly.*“ NSS v tomto rozsudku vyslovil, že v případě negativního rozhodnutí o mezinárodní ochraně občana Íránu, který tvrdí, že konvertoval ke křesťanství, je nutné vyhodnotit situaci křesťanů v této zemi. Městský soud v nynější věci správně zhodnotil, že se touto skutečností žalovaný řádně zabýval, a dospěl, i s přihlédnutím k nevěrohodnosti jeho výpovědi, k závěru, že stěžovateli závažné nebezpečí v případě návratu do země původu nehrozí. Obdobně rozhodl NSS v případě jiného žadatele o mezinárodní ochranu z Íránu také v rozsudku ze dne 14. 10. 2019, č. j. 1 Azs 257/2019-29.

[26] Stěžovatel další kasační námitkou vyčítá městskému soudu, že dostatečně nezohlednil otázku povinnosti nástupu do vojenské služby v souvislosti s náboženským přesvědčením. NSS k tomu uvádí, že rovněž touto problematikou se již opakovaně zabýval ve své dřívější rozhodovací praxi. K vojenské službě NSS uvádí, že „*služba v armádě, ač nedobrovolná, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany*“ (rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24), a to ani pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, bod 16).

[27] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že městský soud aproboval žalovaným nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Rovněž otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o mezinárodní ochraně se však opakovaně zabývala judikatura zdejšího soudu, a to počínaje rozsudkem NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS.

[28] Přisvědčit nelze ani stěžovatelovu tvrzení, že splnil důvody pro přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Je třeba zdůraznit, že § 16 odst. 4 zákona o azylu výslovně vylučuje posouzení důvodů pro jeho udělení v případě, že je žádost o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná, včetně důvodu dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, o nějž jde nyní (usnesení NSS ze dne 9. 1. 2025, č. j. 7 Azs 332/2024-15, bod 13, nebo ze dne 31. 1. 2025, č. j. 4 Azs 257/2024-26, bod 16).

[29] Uvádí-li stěžovatel v doplnění kasační stížnosti nové skutečnosti ohledně aktuální situace v zemi původu, nemůže NSS tyto skutečnosti zohlednit v nynějším kasačním řízení. K prolomení § 75 s. ř. s. podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice) musí být relevantní důvod (usnesení NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, bod 13). V nyní projednávané věci však ze spisového

pokračování

materiálu ani ze stěžovatelových tvrzení nevyplynuly žádné skutečnosti, jež by vyžadovaly prolomení pravidla dle § 75 s. ř. s.

[30] Všechny důležité skutečnosti je stěžovatel povinen uvést primárně ve správním řízení (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32). Avšak vyvstaly-li nové skutečnosti, které stěžovatel uváděl v doplnění kasační stížnosti, žadatelé o mezinárodní ochranu mohou využít institutu opakované žádosti dle § 11a zákona o azylu. NSS setrvale judikuje, že hlavním účelem možnosti podat opakovanou žádost je právě postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit v předchozím řízení (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). V takovém řízení by žalovaný mohl posoudit věrohodnost stěžovatelových nových tvrzení.

[31] Městský soud se v projednávaném případě nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Respektoval judikaturní závěry, od nichž se sám NSS nehodlá jakkoli odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[34] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Tomáše Tomšička, advokáta. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení před zdejším soudem dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé, kterým byl seps doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 10. 2025 dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025. Za každý úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna v celkové výši 4 620 Kč dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodu 5 advokátního tarifu, v součtu tedy 9 240 Kč. Dále zástupci stěžovatele náleží paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 450 Kč, celkem 900 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty. Souhrnná částka 10 140 Kč se proto zvyšuje o 21 % DPH na celkovou zaokrouhlenou částku 12 270 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2025

Pavel Molek
předseda senátu